

[Glistrup.]

har denne 183 dages bestemmelse i konventionen, og så rejser en mand ud i august 1976 og kommer hjem i september 1977. Så er det således, at for så vidt angår de sidste 4-5 måneder af 1976, har Danmark haft beskatningsretten, og derfor skal stk. 1 ikke gælde, for så vidt angår den periode, og det vil sige, at stk. 1 kun gælder fra og med, hvis man læser lovtæksten, 1. januar 1977. Den kommer kun til at gælde i de 8½ måned, indtil manden kommer hjem i september måned 1977, altså mindre end de 12 måneder, og manden kan slet ikke omfattes af reglen. Det er det, man kommer til, hvis man læser teksten i lovforslaget, og det kan ikke læses på nogen som helst anden måde.

Nu kommer ministeren og siger, at vi skal ikke tage det højtideligt, det, der står i § 33 A, stk. 3, vi skal regne også de 4½ måned med for 1976, men der står altså det modsatte i lovtæksten, men med dette eksempel har jeg fået klargjort for ministeren, at forholdet er det, at lovforslaget udtrykker noget andet end det, som ministeren vil fortolke det til.

Når ministeren er kommet i det dilemma, er det jo ganske givet, fordi han har villet løse et andet problem med § 33 A, stk. 3, nemlig hvem skal så beskattes, for så vidt angår den indtægt, der er tjent i de sidste 4½ måned af 1976? Da er det altså, ministeren siger, at det skal være således, at Danmark kan bevare beskatningsretten overensstemmende med konventionen, og han bruger på lige fod med hr. Stetter, der af samme grund ville stemme imod ændringsforslag nr. 2, betragtningen, at manden skal jo ikke være helt skattefri. Når Danmark har beskatningsretten, kan det fremmede land ikke beskattes, og så ville virkningen blive fuld skattefrihed. Det er et formalistisk argument, for det, der er kernen i disse sager, og i det hele taget det, der skaber problemerne i alle de besværlige udenlandsrelationer, vi har med vores indkomstskat, er det enkle forhold, at den danske beskatning er mange gange så høj som den udenlandske. Den danske marginalbeskatning vil normalt ligge på nogle og halvtreds procent, måske endda mere end 60 pct., hvor den udenlandske beskatning reelt ligger på 8 pct. eller 12 pct. eller noget lignende. Derfor er der ikke hold i det med at sige, at vi

ikke kan give manden fuld skattefrihed, for i og med at udlandet havde fået beskatningsretten, var man reelt også kommet ind i noget, der minder fuldstændig om total skattefrihed sammenlignet med, hvad vi er vænnet til her i Danmark. Derfor holder det argument ikke med hensyn til det andet spørgsmål, som ministeren har søgt at løse med § 33 A, stk. 3, det er altså med andre ord helt forkert, for så vidt angår hovedspørgsmålet med den bestemmelse, og det er reelt om ikke formelt forkert vedrørende bispørgsmålet. Derfor må jeg anbefale, at man stemmer for ændringsforslag nr. 2, eller at ministeren i det mindste kommer med en formulering, således at retslivet ved, hvad det er, ministeren og folketingets flertal har tænkt at gennemføre.

Ministeren for skatter og afgifter (*Svend Jakobsen*):

Jeg tror ikke, mange kan være i tvivl om, hvad bestemmelsen i § 33 A, stk. 1, betyder. Denne bestemmelse fortæller, hvorledes man får nedsat den samlede indkomstskat med et beløb, der forholdsmæssigt falder på den udenlandske lønindkomst, og dette sammenholdes med stk. 3, hvor der står, at stk. 1 gælder ikke i det omfang, dobbeltbeskatningsaftaler har givet Danmark beskatningsretten til den pågældende lønindkomst. Jeg tror ikke, der skal meget til for at se, at det er denne del af § 33 A, stk. 1, det drejer sig om, nemlig dette med lønindkomsten, og at det ikke har relation til det, som hr. Glistrup nævner, nemlig spørgsmålet om 1 års udlandsophold. Jeg mener, lovtæsten er tilstrækkelig tydelig til, at der ikke kan ske misforståelse af, hvad § 33 A, stk. 1, indeholder, og jeg kan altså ikke acceptere det ændringsforslag, som hr. Glistrup har stillet om at lade stk. 3 udgå.

Hermed sluttede forhandlingen.

Ændringsforslag nr. 1
forkastedes med 108 stemmer mod 23.

Ændringsforslag nr. 2
forkastedes med 106 stemmer mod 24; 3 medlemmer stemte hverken for eller imod.

§§ 1 og 2
vedtoges uden afstemning.